

Obraz smutný slečny

Hana Zagorová

V pokoji visí obraz smutný slečny,
má ruce v klíně, oči neskutečný,
plamínek rtů, ten zhasl od líbání,
postel a židle, život k uzoufání.

Jen černej kocour hlídá den
a barvou je mu podoben.

V pokoji visí obraz smutný slečny,
spálený oči, slzy přebytečný,
na dveře dávno nesáhla už ruka
a hlava sotva vydrží ta muka.

Á, jen černej kocour hlídá den
a barvou je mu podoben.

Dny letí za sebou jak hejno labutí,
proč jejich křídla zebou, proč stojím bez hnutí,

já za ten týden zvadla, co čekám u dveří
a pohled do zrcadla mě znovu udeří.

Já dobře vím, ten obraz smutný slečny,
že jsem to já a moje nářky věčný,
plamínek rtů, co po líbání prahne,
když večer na kliku samota sáhne.

Á, jen černej kocour hlídá den
a barvou je mu podoben.
Jen černej kocour hlídá den
a barvou je mu podoben.

Jen černej kocour hlídá den
a smutek padá jako kmen.